

וולדן שנתעברה בהם אמם קודם הפדיון וילדתם לאחר הפדיון, כדמפרש בגמרא, וחלבן [החלב שנחלב מהם לאחר שנפדו] מותר.

וכל דינים אלו שאמרנו הם לאהר פדיונן.⁽³⁾

והשוחטן לקדשים שקדם מומן להקדשן, בחוץ [מחוץ לעזרה], אפילו קודם פדיונם, הרי הוא פטור מכרת שמתחייב כל השוחט קדשי מזבח בחוץ,⁽⁴⁾ לפי שלא קדשו בקדושת הגוף.⁽⁵⁾

ואין עושיין תמורה אפילו קודם פדיונם, וכדמפרש טעמא בגמרא.⁽⁶⁾

ואפילו אם מתו קודם לפדיונם — יפדו [יכול הוא לפדותם] כשהם מתים.⁽⁷⁾

חוץ מן הכבור ומן המעשר, שאפילו אם קדם מומן להקדישם, חלה עליהם קדושה גמורה לכל דבריהם, אלא שאין כשרים ליקרב.⁽⁸⁾

שאינו קדוש קדושת הגוף, דומיא דשאר דיני משנתנו.

לזה ביאר רש"י, שחידוש משנתנו הוא במום שאינו פטור את השוחט אותה, אילו הוממה לאחר הקדשה, והיינו שהוממה בדוקין שבעין, שלשיטת רבי עקיבא — ולדעת משנתנו — אם עלו על המזבח לא ירדו, ולשיטתו ממילא חייב השוחט אותה בחוץ, ובכגון זה צריכים אנו לדין משנתנו, שאם היה מום זה קודם ההקדש לא חל עליו קדושת הגוף, ופטור השוחט אותה בחוץ.

6. ובהערות שם יתבאר, למה אין הדבר פשוט, כיון שאין קדושים קדושת הגוף.

7. אבל קדשים שקדם הקדישם למומם אין פודים אותם לאחר שמתו, אם משום שאי אפשר לקיים בהם "והעמיד והעריך", שהרי מת אינו יכול לעמוד. אם משום שאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים. אבל קדם מומם להקדשם סוברת משנתנו שאינם צריכים העמדה והערכה, ואף פודים אותם להאכילם לכלבים, כיון שלא קדשו קדושת הגוף. וכל זה מתבאר בגמרא.

8. א. על פי לשון רש"י בחולין קל א. וּלפי לשון רש"י כאן דמשנתנו מיירי בשהקדיש בפירושו לדמים, קשה לשון המשנה "חוץ מן

חייבים בככורה ובמתנות. וכן בכל הדינים שנאמרו כאן יש חילוק בין אלו לאלו, וכאשר יבואר כל זה בהמשך המשנה.

3. כן פירש בתפארת ישראל את לשון המשנה.

4. כמאמר הכתוב [ויקרא יז י']: "איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה [במוקדשין הכתוב מדבר, שנאמר "להקריב קרבן", רש"י], או אשר ישחט מחוץ למחנה. ואל פתח אוהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה', דם יחשב לאיש הוא דם שפך, ונכרת האיש הוא מקרב עמו".

5. כתב רש"י: והשוחטן בחוץ פטור: אפילו קודם פדיון. דאפילו הוי מומן קל כגון דוקין שבעין, דלגבי קדשים מיחייב השוחטן בחוץ, הכא פטור, משום דלא חלה עליהן מתחילה קדושה כל כך.

ביאור הדברים: השוחט בחוץ את בעלת המום, אפילו אם הוממה לאחר הקדשה אינו חייב, שאין חייבים על שחיטה בחוץ אלא על בהמה המתקבלת בפנים, שנאמר "ואל פתח אהל מועד לא הביאו". ואם כן, קשה, כיון שבבעלת מום אנו עוסקים, תיפוק ליה שהוא פטור משום בעלת מום, ואילו טעם משנתנו הלוא הוא משום